

ществото. Въ Руссия напр. сичката храна изработена отъ селянетъ не е тѣхна: часть отъ нейж земжтъ помѣщидитъ (чокоитъ), които сж ги наели. Въ фабриктъ работницитъ тжй сжщо работжтъ не за себѣ си, но за фабрикантива. Ние казахми, освѣнъ това, че цѣната на сѣко нѣщо са опредѣля отъ двѣ обстоятелства: 1^о отъ труда и 2^о отъ тжрсение и предлаганieto. При това ние си предполагахми, че материала, отъ който са направени нѣщата, са добива даромъ; но това, както знайме, не е така: хората купувжтъ и материала и сѣчивата. Наистина, материалитъ и сѣчивата сж направени тжй сжщо съ трудъ, но на-ли и този, който ги е изработилъ не ги е добилъ даромъ и не ги е направилъ съ голи ржцѣ, а поне що-годѣ, потрѣбно за изработванието имъ си е набавилъ отъ другитъ хора и т. н. т. Има-ли тука нѣкоя възможность да са приемѣтжтъ сичкитъ дни и часове, употребени, може би, отъ цѣла стотина разни работници за направата на нѣкое нѣщо? Не; хората правжтъ по-просто, тѣ не оцѣняватъ нѣщата нито съ работнически дни, нито съ други нѣкои продукти, а съ пари. А какъ въ такжвъ случай ще са опредѣлява цѣната на работата? Тя ще са опредѣлява отъ похардженитъ разноски за нейното изработване, като прибавимъ къмъ тѣхъ обикновенната печалба. За да проумѣемъ това нека земнемъ примѣръ.

Нѣкой-си наелъ кжща, работници, купилъ кожи и зелъ да прави обуща. Чифта имъ му е станалъ по 20 гр. Други употребилъ своя капиталъ за да работи читъ, отъ когото 10 ар. му струвжтъ тжй сжщо 20 гр. Тогава цѣната на чифтъ обуща ще бжде такава, каквато и на 10 ар. читъ, защото разноскитъ за направата имъ сж еднакви. И изобщо, сичкитъ предмети, за изработванието на които разноскитъ сж еднакви, ще имжтъ и еднаква цѣна при размѣната т. е. ще са давжтъ единъ за другий. При еднаквитъ разноски, чифтъ обуща ще бжджтъ по скжпи отъ